

**מסדרים
את
ג'ימי הבואש**

כתב תורנטון בורג'אס
צייר הריסון קנדי

פטר הארנבון ובן דוד
שלו הארנב קפצן
זמזמו כאשר רצו דרך
היער בירוק, שלא היה
ירוק אלא מכוסה כולו
בשג לבן ויפה.

כש לג וקפצן הארנב שגם לו היה
מעיל כזה רצה להראות לפטר
שהמעיל לא רק יחמם אותו אך
גם יגן עליו.

בתוכו חשב פטר שהיום תהיה
לו הרפתקה ולכן הרגיש את
החנק, כשרץ כך באור הירח.

פתאום קפצן עצר,
התיישב זקוף והרים את
כפו לשפתיו. פטר ידע
שזה סימן שעליו להתנהג
בשקט מוחלט.

כעבור רגע ראה פטר
את ג'ימי הבואש שעבר
שם כשהוא מדבר אל
עצמו.

קפצן הארנב הביט
באיזה כוון הוא הולך,
ופתאום קפץ ישר
לשביל בו הלך ג'ימי
הבואש. הוא שיטח את
אוזניו על גבו ושכב שם
ללא תנועה.

ג'ימי הבואש הופתע כל כך
שהתחיל לגמגם:
"מה.. למה אתה מפחיד
כל כך יצורים שלווים?"
אמר בכעס, כי מי
שמופחד לעתים קרובות
מתחיל לכעוס.
"אינני יודע למה פחדת.
ישבתי הרי כל הזמן
לפניך" אמר קפצן
הארנב.

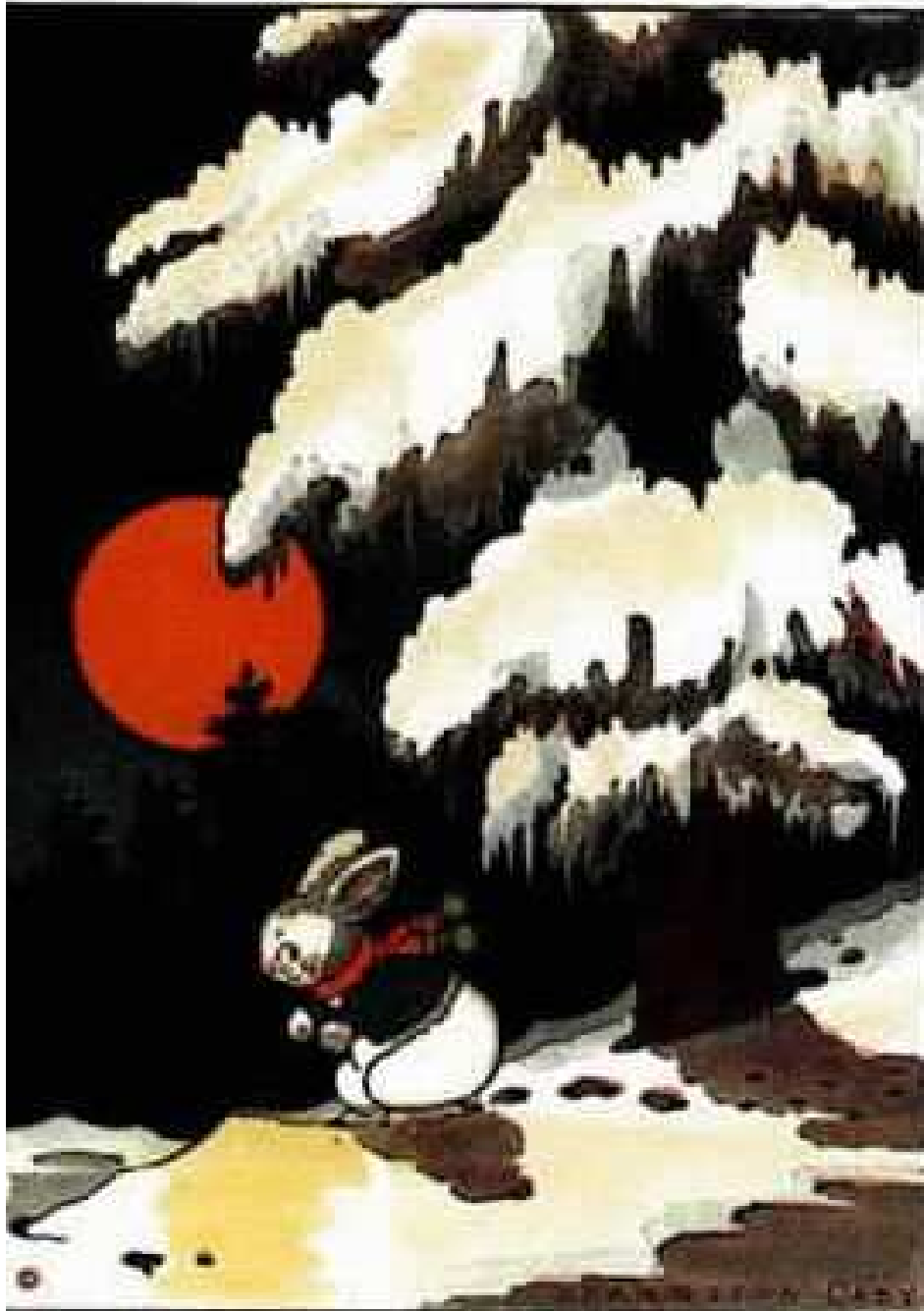
ג'ימי הבואש הביט על הגוש
הלבן המונח לפניו. הוא רצה
לעבור מסביב כשהוא אומר
לעצמו: "מספיק לי צרות עם
השלג הזה גם אם הוא לא
מתרומם לי בדרכי."
"זה מצער מאוד, ג'ימי" קרא
קפצן, כשהוא מתיישב פתאום
זקוף.

ג'ימי הרגיש תחילה
מבולבל, אך כעבור רגע
התעשת והבין את
התעלול.
"למעשה הבחנתי בכך
מיד קפצן, רק חשבתי
שאתה ערימת שלג, כמו
זו שם ליד עץ האורן."
"הה, הה, הה, אז
באמת כזה הייתי" צחק
קפצן הארנב.

"הה, הה, הה, וכך גם
אני נראה" קראה ערימת
השלג שליד עץ האורן,
ופטר הארנבון התיישב
זקוף כשהוא לועג לג'ימי
הבואש.

תחילה עיני ג'ימי נראו
כאילו נופלות מחוריהן
מרוב הפתעה, אך מיד
התחיל אף הוא לצחוק,
כי הרי הוא היה יצור
ידידותי למדי.

אך פתאום הוא התחיל
לזחול לכוון ערימת שלג
קטנה, שלא הייתה אלא
שיח קטן מכוסה שלג.
כשהיה כבר קרוב צעק
פתאום: "בווו.."
"למה עשית זאת?" שאל
פטר. "רק כדי שהיא לא
תתרומם פתאום ולא
תתחיל לצחוק ממני" אמר
ג'ימי הבואש, כשעיניו
נוצצות.

